

Antikvarien d:r E. Ekhoﬀ fann hösten 1904 dessa tre fragment liggande i S:t Olovs ruin, dit de blivit inlagda från grannskapet. Han medförde dem till Statens Historiska Museum, där de nu förvaras (inv.-nr 12272: 1—3).

Tre fragment av röd sandsten. Huruvida de ha tillhört samma runsten, kan givetvis icke med säkerhet avgöras.

A 30 × 29 cm. Ytan är jämn och slät, ristningen tydlig.

Inskrift:

rn × faþu,

sannolikt [*Bio*]rn, faðu[r sinn].

B 13 × 15 cm. Endast ornamentik, bl. a. fot av ett djur.

C 12 × 16 cm. Endast ornamentik.

387. Sigtuna, vid S:t Olovs ruin.

Litteratur: D 2:193. R. Dybeck, *Svenska runurkunder* 2 (1857), s. 19, Berättelse 1863 (ATA); O. Juel, *Sigtunas runstenar* (i: *UFT* h. 26, 1908), s. 5.

Avbildning: Dybeck (D 2:193).

De enda uppgifterna om detta numera förkomna runstensfragment härröra från Dybeck. I *Svenska runurkunder* (1857) skriver han, omedelbart efter att han redogjort för runstenen i S:t Olovs ruin (U 385): »Ett annat stycke, äfven utgörande öfre delen af en Runsten, 1½ qvarter högt och nära 2 qvarter bredt, är af mig funnet å ett trögårdsland öster i staden, anamadt och aflemnadt till Antiqvitetes-akademien.» Några år senare (1869) i *Sveriges runurkunder*: »Detta öfre stycke af en sten med vänderunor hittades af mig 1859(!) i en åker nära S:t Olofs ruin och det forna klostret, samt förvaras nu bland statens samlingar.» O. Juel sökte det förgäves i Statens Historiska Museum, och det har ej heller senare kunnat återfinnas. Det saknas redan i förteckningen över runstenar i Sigtuna i *UFT* h. 5, s. 56—58.



Fig. 98. U 387. Sigtuna. Efter D 2:193.

Inskrift (enligt Dybeck):

... eftir ⁵tot - ...

... æftir dott[ur] ...

»... efter dotter ...»

Runorna äro s. k. vänderunor. Av sista runan finnes endast hst (delvis) jämte spår av en bst. Dybeck antager 1857, att den varit **p** eller **o**, år 1869 **u**.

388. Sigtuna. Nu i Statens Historiska Museum.

Pl. 48.

Litteratur: D 2:195. R. Dybeck, Svenska runurkunder 2 (1857), s. 18 (n:r 70), Berättelse 1863 (ATA); P. J. Lindal, Forskningar i Sigtuna-ängden hösten 1875 (ATA); UFT h. 5 (1876), s. 58; G. Stephens, ONRM 2, s. 782; O. Juel, Sigtunas runstenar (i: UFT h. 26, 1908), s. 5.

Äldre avbildningar: Dybeck (D 8:o n:r 70, D 2:195); H. Faith-Ell foto (ATA).

Två stycken av en runsten, ett större och ett mindre, påträffades av Dybeck (1857) »liggande på en gård, som gränsar intill södra sidan af nämnda S:t Olofs tomten¹ och är vid Storgatan (äfven Kungsgatan kallad) ... Upplysning om stenens forna plats, samt om de felande delarna af honom, har förgäfvets sökts.» I sin reseberättelse år 1863 skriver Dybeck: »Af de fyra icke tillförene kända runstenar, dem jag för åtta år sedan uppdagade i Sigtuna, saknades nu en.» Med dessa fyra av honom upptäckta runstenar avser Dybeck n:r 69—72 i *Svenska runurkunder* (= U 389, 388, 390 och 385); av dessa finnas n:r 68, 71 och 72 (= U 389, 390 och 385) alltjämt i behåll. Den år 1863 saknade måste sålunda vara n:r 70 (= U 388). Några år senare (1869), då han utgav 5. häftet av *Sveriges runurkunder*, uppger emellertid Dybeck, att det större stycket fanns kvar: »Tu stycken af en runsten, hvilka förr lågo på en gård nära torget. Det större finnes nu i en trädgård längre i vester; det mindre är förkommet.» I UFT h. 5 (1876) meddelas, att stenen »är i senare tid rest i hr C. P. Lehmanns trädgård», bredvid U 389. Senare har den emellertid blivit sönderslagen. År 1887 funnos 9 st. fragment (därav ett litet utan ristning) inlagda i koret till S:t Pers ruin; de fördes till Statens Historiska Museum, där de nu förvaras (inv.-nr 8272:2). — Det mindre, av Dybeck såsom förkommet angivna stycket skall, enligt en blyertsanteckning i ett exemplar av Dybecks *Sveriges runurkunder*, som tillhör Seminariet för nordiska språk i Uppsala, ha funnits liggande i S:t Pers ruin, tillsammans med U 397. Sannolikt beror denna uppgift på förväxling: det torde ha varit de tillvaratagna bitarna av det större stycket, som en tid ha förvarats i S:t Pers ruin, innan de överfördes till Stockholm.

Rödgrå sandsten. Enligt Dybecks teckning ha de båda runstensstyckena tillsammans mätt ung. 3½ aln i höjd och 1½ aln i bredd.

Inskrift (det inom [] supplerat efter Dybeck):

×[ul]fr [×⁵a ... - nk]imunt[r×¹⁰au]k×[ai] ...

UlfR o[k ... I]ngimundr ok ...

»Ulv och ... Ingemund och ...»

Lindals läsning 1875 överensstämmer helt med Dybecks.

¹ Uttrycket »nämnda S:t Olofs tomten» hänför sig till den närmast förut omtalade runstenen U 389 (D 8:o n:r 69), som befann sig »i den tomt som omgifver murlenningen efter S:t Olofs kyrka». »S:t Olofs kyrka» är här fel för S:t Lars. Det kan därför tänkas, att detsamma även är fallet med det följande uttrycket »nämnda S:t Olofs tomten».